

РЕШЕНИЕ

№ 7129

гр. София, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 01.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8070** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 и сл. АПК Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.38, а л. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

С Решение № ППН-01-282/2018 от 03.09.2019г. на Комисията за защита на личните данни, КЗЛД: 1.Обявява Жалба №ППН-01-2821/27.04.2018 година от Д. К. Ж. за основателна по отношение на [фирма]; 2. На основание чл.83, §5, б.“а“ във вр. с чл.58, § 2, б.“и“ от Регламент ЕС 679/2016 налага на [фирма], в качеството му на администратор на лични данни, имуществена санкция в размер на 23 000лв. за обработване на личните данни на жалбоподателката в нарушение на чл.4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл.6, § 1 от Регламент ЕС 679/2016.; 3. Остава без уважение, като неоснователна Жалба №ППН-01-2821/27.04.2018 година от Д. К. Ж. по отношение на „Т. България“.

С Решение №5278/12.10.2020 година, постановено по адм.дело №12210/2019 година, АССГ, II о., 31-ви състав е отменил Решение № ППН-01-282/2018 от 03.09.2019 г. на КЗЛД, В ЧАСТТА МУ, с която на основание чл.38, ал.3 ЗЗЛД е обявена Жалба №ППН-01-282/27.04.2018 г. от Д. К. Ж. за основателна по отношение на [фирма] и на основание чл.83, § 5, б.“а“, вр. с чл.58, § 2, б.“и“ от Регламент ЕС 679/2016 е наложена на [фирма], в качеството му на администратор на лични данни, имуществена санкция в размер на 23 000 лева за обработване на личните данни на жалбоподателката в нарушение на чл.4, ал.1 ЗЗЛД /отм./, респ. чл.6, § 1 от Регламент ЕС 679/2016. /В необжалваната му част-по т.3 решението на КЗЛД не е било

оспорено и е влязло в сила/.

По касационна жалба на КЗЛД, с Решение №9109/09.08.2021 година, постановено по адм.дело №107/2021 година по описа на Върховния административен съд, ВАС-Пето отделение е отменил първоинстанционното решение и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ. Дадените задължителни указания на ВАС /чл.224 АПК/ са по приложението на процесуалния закон-за излагане на мотиви по материалната законосъобразност на акта, в частта му предмет на съдебен контрол.

В съдебно заседание пред АССГ при новото разглеждане на делото, процесуалният представител-адв.В. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по съображенията, изложени в жалбата, както и за присъждането на разносните за съденото производство, съгл.списъка по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК. Допълнителни съображения за основателност на жалбата излага в депозираните по делото на 03.11.2021 година писмени бележки.

Ответникът-КЗЛД не се представлява в съдебно заседание при новото разглеждане на делото, но преди провеждането му, депозира писмено становище за неоснователност на жалбата. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност релевира възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна /ЗС/-Д. К. Ж. не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

По делото е безспорно установено, че производството е образувано по Жалба с №ППН-01-282/27.04.2018 г., подадена от Д. Ж., като в нея са изложени твърдения за неправомерно обработване на личните ѝ данни във връзка със сключени от нейно име на 02.04.2016 година договори за предоставяне на мобилни услуги и за закупуване на лизинг на апарат, и за закупуване на таблет в магазин на [фирма], който е търговски партньор на [фирма]. Страни по посочените договори са жалбоподателката и [фирма]. Установено е още, че подписите за Д. Ж. по горните договори не са положени от нея, както и че при подписването им е била представена нейна лична карта, която е била открадната през 2014 г., за което е представено свидетелство от СДВР.

При тези фактически установявания, КЗЛД посочила, че при постановяване на решението е отчела настъпилата в периода на извършване на твърдяното нарушение, респ. подаването на жалбата в КЗЛД до разглеждането ѝ по същество, промяна в правната рамка в областта на защита на личните данни и факта, че от 25.08.2018 година се прилага Регламент (ЕС) 679/2016 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица и относно свободното движение на такива данни /Регламента/ и обстоятелството, че от 02.03.2019 година е в сила ЗИД на ЗЗЛД. Посочила е още, че юридическите факти и породените от тях правни последици, настъпили преди прилагането на Регламента, следва да се преценяват според материалния закон, който е бил в сила към момента на тяхното възникване. В конкретния случай това били разпоредбите, разписани в ЗЗЛД в редакцията преди 02.03.20219 година, с оглед на обстоятелството, че юридическите

факти и правните последици свързани с обработването-събиране на данните и сключване на процесните договори е извършено на 02.04.2016 година. Отчела и факта, че разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗЗЛД кореспондира с разпоредбата на чл.6, § 1 от Регламента и не ѝ противоречи, като и двете разпоредби вменяват задължение за законосъобразно обработването при наличие на допустимост на обработването.

При така направените предварително уговорки, са обусловени изводи, че „А. Т.“ е администратор на лични данни, тъй като процесните договори са сключени от негов служител и в офис на дружеството, което дружество е дистрибутор на мобилния оператор [фирма]. Впоследствие договорите са предадени на [фирма]. В тях се съдържат три имена, единен граждански номер, адрес и номер на лична карта на жалбоподателката в административното производство. Личните данни били незаконсъобразно обработени [фирма], в хипотезата на събиране и употреба за сключване на договорите, без знанието и съгласието на Д. Ж. и без наличие на валидни договорни отношения между страните. Обработването не било извършено в изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни, не било необходимо за живота и здравето на физическото лице, нито за изпълнение на задача в обществен интерес или за упражняване на правомощия, предоставени на администратора със закон, както и за реализиране на законните интереси на администратора, които да са преимуществени през интересите на физическото лице. Следователно липсвало условие за допустимост на обработването по чл.4, ал.1 ЗЗЛД /отм./ и били нарушени правата на лицето, сезирало КЗЛД.

КЗЛД изложила, че с оглед характера и вида на констатираното нарушение, корективните мерки по чл. 58, § 2, буква „а“, „б“, „в“, „г“, „д“, „е“, „ж“, „з“ и „й“ от Регламента били неприложими и нецелесъобразни в случая, предвид тежестта на нарушението и обстоятелството, че същото е довършено, като от него са произтекли и вреди за жалбоподателката в административното производство. В тази връзка целесъобразно, пропорционално и възпиращо било налагането на корективна мярка по чл. 58, § 2, буква „и“ от Регламента, а именно налагане на имуществена санкция на [фирма] като счита, че същата щяла да има предупредително действие и да допринесе за спазване на установения правов ред. Като освен чисто санкционна мярка, имуществената санкция имала и дисциплиниращо действие. Администраторът бил длъжен да познава закона и да спазва неговите изисквания, още повече, че дължал необходимата грижа, предвидена в ЗЗЛД и Регламента и произтичаща от предмета му на дейност, кадровия и икономически ресурс.

По тези съображения и като посочила, че съобразява целта на наказанието, естеството и тежестта му, обществените отношения които засяга и категориите лични данни засегнати от него, определила като пропорционална санкция в размер на 23 000 лв. - размер много под средния минимум предвиден в Регламента за тези нарушения, същият предвиден и в нормата на чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД /отменен/ за нарушение на чл. 4, ал. 1 от същия закон.

При определяне на размера на санкцията и в съответствие с условията по чл. 83, ал. 2 от Регламента, Комисията съобщила, че се касае за нарушение на правата на едно лице, а санкционираното дружество е малко предприятие по смисъла на закона и нарушението е първо за него и същото е съдействало за разкриване на фактите и обстоятелствата в административното производство. Като утежняващи обстоятелства при определяне на размера на санкцията Комисиятаценила, че нарушението е довършено с акта на своето извършване и е неотстранимо, като същото станало

известно на КЗЛД в следствие сезирането ѝ от потърпевшото лице. Като утежняващо обстоятелство отчела и факта, че обработваните лични данни са в голям обем, а именно три имена, адрес, номер на лична карта и единен граждански номер на лицето, и същите са използвани за създаване на финансова и договорна обвързаност на лицето.

Обстоятелствата по чл. 83, ал. 2, буква „б“ и „и“ от Регламента били неотнормирани доколкото се касаело за администратор на лични данни –юридическо лице, което не формира вина, а към момента на извършване на нарушението не били въведени кодекси за поведение, респ. одобрени механизми за сертифициране.

Изводите на КЗЛД са в нарушение на материалноправните норми-отменително основание по чл.146, т.4 АПК:

Преди всичко следва да се посочи, че обратно на доводите на жалбоподателя, същият има качеството на администратор на лични данни по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЗЛД /действал към момента на извършване на деянието/- юридическо лице, което само или съвместно с друго лице определя целите и средствата за обработване на личните данни.

В. е и изводът на КЗЛД, че отговорността на юридическите лица е обективна, което означава, че субективната страна /вината/ не се изследва. Последното обаче не означава, че не следва да се очертае изпълнителното деяние на нарушението, извършено от конкретния служител на юридическото лице-субект на отговорността. В случая във фактическите установявания на КЗЛД изцяло липсват обективните признаци на нарушението. Чрез общия бланкетен израз- “Администраторът е длъжен да познава закона и да спазва неговите изисквания, още повече, че дължи необходимата грижа, предвидена в ЗЗЛД и Регламента и произтичаща от предмета му на дейност, кадровия и икономически ресурс“- е недопустимо да се обосновава извършване на нарушение и реализирането на санкционна отговорност. За съда изобщо не става ясно какво конкретно е бил длъжен да направи администраторът на лични данни [фирма] към датата на твърдяното нарушение-02.04.2016 година, което като не е изпълнил е извършил нарушение на ЗЗЛД. Предвид конкретиката на случая, че до обработването на личните данни се е стигнало чрез представянето от неизвестно лице на откраднатата лична карта на ЗС, за съда изглежда КЗЛД да възлага отговорността върху администратора априори /без оглед на конкретни негови задължения, които е нарушил/. Подобно възлагане на отговорност нарушава принципа за законоустановеност на нарушението и наказанието, и е недопустимо. Следователно оспореното решение е издадено в противоречие с материалноправните норми и на основание чл.146, т.4 АПК подлежи на отмяна.

Отделно и независимо от гореизложеното е осъществено и друго основание за отмяната на решението в оспорената му част, което също се квалифицира по чл.146, т.4 АПК:

В мотивите на обжалвания акт са изложени съображения за правната квалификация на извършеното, както съобразно действащата към момента на издаването му правна уредба – чл.6, § 1 от Регламента, така и съгл.чл.4, ал.1 ЗЗЛД, действал към момента на твърдяното нарушение-02.04.2016 година. Въпреки това за него е приложена санкционната норма на чл.83, § 5, б.“а“ от Регламента, която разпоредба към датата на извършване на твърдяното нарушение – 02.04.2016 година, не е била част от действащото право. Съобразно чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, но за

нарушението се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Ако до влизане в сила на акта, с който се ангажира отговорността на извършителя на нарушението последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя /чл.14, ал.3 ЗНА, чл.3 ЗАНН, чл.2 НК/. В случая КЗЛД е направила точно обратното-приложила е санкционна норма, която предвижда по-тежко наказание- чл.83, § 5 от Регламента: имуществена санкция в размер до 20 000 000 Е. или, в случай на предприятие - до 4 % от общия му годишен световен оборот за предходната финансова година, която от двете суми е по-висока, вместо чл.42, ал.1 ЗЗЛД /действал към момента на извършване на твърдяното нарушение/, предвиждащ имуществена санкция в размер от 10 000 до 100 000 лв./

С оглед на изложеното, оспореното решение се отменя, като незаконосъобразно.

Основателно при този изход на спора и на основание чл.143, ал.1, вр. чл.226, ал.3 АПК е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски. В списъка с разноските е включена само сумата в размер на 1464 лева-възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат. Заплащането ѝ е доказано с приложените договор за правна помощ и фактура /1220 лева без ДДС или 1464 лева с ДДС/. Възнаграждението е в минималния, установен в чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, размер за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен интерес, поради което възражението за прекомерност на ответника е неоснователно-чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК, вр. чл.36 ЗА.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, АССГ, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Решение № ППН-01-282/2018 от 03.09.2019г. на Комисията за защита на личните данни, В ОБЖАЛВАНАТА МУ ЧАСТ.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на [фирма] с[ЕИК] сумата в размер на 1464 /хиляда четиристотин шестдесет и четири/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: